

Бойко Бетов

Ла

* * *

Опитвали ли сте да степенувате Вятъра... Ето го тук...

Тишина...

Дъх...

Лъх...

Полъх...

Повей...

Вей...

Вие...

Не е време за разсъждения, нито за анализи. Собствените ние сме забравили как звучим, откъде сме тръгнали и коя посока ни е открила. Многоликите са повече от Единаците, защото тях ги обяха за вредни и ги изтребиха с условия и зависимости. Но има тайни проходи, тайни пътечки, тайни камъчета в изсъхнали утрешни локви. Насновани едни до други, те заплитат петолията за Единаците. В тях пък степените на Вятъра мелодират композиции за инструментите на Радостта.

И звучат...

Единаците звучат...

Не търсете в тези думи вой срещу луната или звездите.

Воят е срещу зърното грозде в бъчвата на слънцето и срещу прилива, роден от извора навътре.

Събирам думите, които не могат да бъдат събрани.

Разказвам нещо, което не може да бъде разказано.

Укротявам звуци, за да освободя тоновете.

Пътеките тук лъкатушат и музицират в най-голямата концертна зала, кръстена на нещо което все още няма име.

Тъмното не е последното, което остава в залата след симфоничен концерт, но първото с което всеки концерт започва преди да Започне е Едно – един тон – ЛА...

Когато с Ла се започне живота или се настрои Душата, тогава най-вярната ни тоналност е да се Живеем и Случваме.

Преди да се съмнете вчера и преди да залезете утре погалете сетивата си извън човешката физиология, затворете очи докато четете и чуйте как Сутринта обвива в нежност утрото си, как, ведно със стеленувания Вятър, композират мелодии в един-единствен тон – ЛА...

Самотея като единствено листо на вятъра

Мисля си, че човешкият живот е едно „занимание самотно“, точно като краткият момент в който листата се откъсват от дървото, реят се за малко и падат при другите. Дали те усещат загубената връзка с дървото – не зная, но ние я усещаме в този свободен полет, тя ни държи, като че ли с някаква невидима нишка, сякаш листото се е оплело в паяжина и му е трудно да отлети, а само трепти, вибрира на вятъра, усуква се, върти се, а после се откъсва и полетява, но къде...

Питам се може ли да направим от този полет нещо прекрасно, неповторимо... Можем ли...

Езичество

есен,
първа младата бреза съблече се,
на бялата ѝ кожа
да се порадват
кестените стари

*

избягаха листата
от клетката на есенните клони,
вятъра им даде ключа

*

голите клони
и
вятъра
сплетоха пръсти,
борба за едно изоставено гнездо

*

дъжда изми листата жълти,
за да тръгнат те
окъпани на път

*

есен,
долетяха птичите гнезда,
накацали във клоните на голите дървета

*

отиват си щъркелите,
отгледали още едно лято

*

плясък на котва,
още един ден
на пристана се спря

*

буря без дъжд – какви облаци,
плач без сълзи – колко боли

*

трудно ѝ е на Луната да си тръгне,
със сърпа си порязала
пръстите на есенните клони

*

топла есенна вечер,
миризмата на запалена шума
и цъфнали кестени
така обърка дъжда

*

децата отвориха учебниците –
лек ветрец
от прелистеното лято

*

измислих те,
така измислена
в съня ми те повиках
и за ръка те хванах там,
за да се събудим заедно

*

разнищват тъмнината
сънища,
на деня
за новата
му риза

*

на разсъмване
на брега
запалих ти огън,
за да ме намериш

*

да те сънува някой
и в съня си той
да те повика,
заедно да се събудите

*

вятъра докосна съня ти
и до моя сън го довя

*

мъглата очаква утрото
спряла над реката,
лудо бие сърцето й –
вятъра

*

утро,
водопад от погледи,
зениците ми
пръските събират
до... сърцето

*

тъжни лодки хвърлят котви –
въздъхна реката

*

преплитат се две хвърчила,
за да паднат заедно

*

в края на лятото
отново приижда реката,
за да го скрие

*

кафенее кестена,
за да има време
пак да разцъфти

*

пропяха младите шурци
във ниското,

тихо сядам на първия ред

*

на агавето цвѐта,
сладки устни
на колибрѝто
поднесе за
целувка...

*

потрепват ъгълчета
на тънки устни,
нежно звъни дъха ти

*

събудих теб и нощта,
за да кажа
колко ви обичам

*

с вода от лунната
пътека те поливам,
усещаш ли
пръстите на светлината

*

шептят боровете
утринна молитва
пред олтара на небето,
ела със мен
във този храм

*

бледа луна,
стъпките

сънищата си
помитат,
никаква следа от нощ

*

буря в чаша вода,
само полъх от пръсти

*

поглед
през тясна зеница
изгаря сърцето

*

отлетяха шъркелите –
димят запалени
техните ашрами –
плясък на два пъти
повече крила

*

разходка в дъжда –
на връщане
по лицето ти
все същите капки –
моите пръсти

*

отново изорани ниви,
широки пазви
семената ще накърмят

*

дъжда окъпа листата,
а светлината ги целуна...

след това

*

лодка вързана за сухата топола,
подивяха вълните – нейните сестри

Есенно

дъжда намокри
на мъглата преждата,
как между дърветата
тя сега ще се втъче

*

мъглата затвори вратата към небето –
стана тихо... тихо...

*

капят листата на върбата,
тихо изнизват се мъниста

*

преди есенната оран
бръмбари от полето се прибират,
на прозореца почукват за подслон

*

есенно
искрят
игриво
очите на потока,
преди да паднат
ледени клепачи

*

рибари се прибират в утринта,
на брега
песента, оставена от вчера,
ги посреща.

*

край пътя есента листа посипва,
за не се обърка зимата

*

когато искам да те докосвам с думи,
те докосвам с пръсти,
когато искам да те докосвам с пръсти,
те докосвам с думи –
колко са нежни тогава
върховете на думите

*

утре росата ще замръзне
върху дланите меки на листата
и зимата ще дойде първо
тихо, във ниското на шепите

*

край реката селце,
камбанен звън се носи над водата,
издига се
и като платна за звуци
хълмовете го прихващат

*

птица излита над водата,
плясък на крила,
плясък на вода и светлина,

а къде е птицата...

*

във запустелите гнезда,
само борови иглички,
закъснели стражи

*

притихна вятъра,
листата укротени
след танца
си поемат дъх

*

цял живот
крилата си ковем,
за да прелетим
до покрива на своята ковачница

Думи

ако думите се Напукат,
и ние между тях изтечем,
какво тогава ще замени думите,
когато и следа не остане от мен...

ще трябва отново да си спомням гласа ти,
частица по частица да го събирам във мен,
но ще мога ли да го отделя от тебе за себе си,
когато и двамата бъдем един

Нежност

всяка привечер
във тебе аз се будя,
поглеждам те,
поглеждаш ме
и понеже няма
как да ме нахраниш
отново ме приспиваш,
далеч от погледите чужди
за този кратък миг
на чакано пробуждане,
а ти оставаш будна
и връщаш се от утре,
за днес да вземеш Нежност

Самодива

във вишнев цвят
една самодива
ми поднесе отрова
и пих от дъха му,
ведно със нейния дъх,
сега със тази отрова
аз оцелявам –
изгубил Надежда,
но получил живот

За теб

от кал себе си аз вая,
във небето гледам,
във реката
и в очите Ти,
за да се направя вярно,

после мъката и радостта
на слънцето изкарвам,
да се разтопят
и да попият в глината...
и ето ме,
сега съм съд препълнен
и не във пещ,
а на светлина
и от светлина втвърден,
дори от капка
сутрешна роса преливам,
а стените ми,
като очите на дете –
попиват ли
попиват

Капка

когато разбрах себе си,
престанах да съм аз,
видях се част от всичко останало,
видях, че всичко останало
минава през мен,
пропива в мен,
после прокапва,
но вече с част от мен,
това става всеки миг,
всеки миг получавам всичко останало
и всеки миг губя по капка от себе си,
реалността пропива в мен,
за да излезе още същия миг
в една кристално чиста капка,
тази изцедена през мен капка Реалност
съм Аз, без другото Аз,
тази капка е толкова бистро – блестяща,
че нищо не може да се огледа
в нея,
тази капка си Ти – Аз

Толкова

на една нощ разстояние,
толкова,
колкото
въпроса чака отговора,
на един кръстопът,
между искам, а не трябва да искам,
толкова
колкото
само ти можеш да искаш,
между слънцето и луната,
между дните които са
и които ще бъдат,
там съм заченат –
дете от теб
и любовта ти

Биография наобратно

на последната спирка
аз чакам,
от там си купих билет
за не връщане,
тук рядко спира света,
защото малко
са последните пътници,
тръгвам от себе си днес
и вървя през миналото,
търся местата,
където бях се разпръснал
но ще се събера ли,
там,
в края
на пътя обратен

Усилие

на вятъра

паяжина

три

треви

привързва

и... се къса

Време за любов

пиша нещо за себе си,
аз съм единствения му читател,
то ми разказва за това,
което винаги съм знаел...

ето как започвам:

измислих се,

измислих се и после се намерих сред измисленото,
там където бях повече от измислен и повече от истински,

тогава си измислих Име,

за да се намеря в себе си,

полуизмислен, полуистински,

свободен съм да затворя очи,

но после тъмнината ме държи заложник,

свободен съм и да ги отворя,

но после светлината ме ослепява,

тогава свободен ли съм...

време е да погледна със затворени очи

това, което винаги съм имал,

чакам страданието да си тръгне,

но то остава,

чакам радостта да остане,

но тя си тръгва,
но аз съм Тук...
но тук ли съм...

открих се,
затворих веднъж очи и ги отворих,
не е време за сънуване,
време е за живеене,
аз съм истински,
моята плът са страданието и радоста,
аз съм Любов,
аз съм малкото време
в което Тя се случва

Петнадесет следобед

ще чакам себе си там –
някъде в петнадесет следобед,
ще чакам себе си там,
но ще има ли какво да си кажем,
ще чакам себе си там,
където нещо бях си оставил –
всичко...
в петнадесет следобед,
ето, вече нямам ръце –
никакви...
в петнадесет следобед,
имам само криле,
някъде в петнадесет следобед,
как да се взема тогава в ръце,
за да стигна небето –
там...
в петнадесет следобед

Умиращо време

умиращо време

вкопчило се в стъпките ми –
мръсни пръсти,
небе избрало четири ъгъла,
за да те затвори в стаята си –
телефонна кабина,
където можеш да се обесиш само на колене,
камък, който те подритва,
път, който стъпва по теб
и сянката ти,
която те предава на първия случайно срещнат облак

Тя

тъгата прави дълги пътищата до дома
или обратно,
като зърно в напукатите шепи на сеяча
тя пари, когато я държиш и нарочно
крачиш бавно, за да посееш повече от нея,
за да бръкнеш по-дълбоко в раната...
и ако там остане зрънце,
на Птицата го дай
случайно кацнала на рамото ти –
тя умее да преглъща чужда болка,
като лечителка,
доверила се на вятъра
и на пулса на сърцето си

Въздишка

да търси работа
един рибар дойде във ковачницата...

тежко

въздъхнаха

старите

мехове...

Друга въздишка

две дървета сплели корени на стръмния склон –
отронват се камъчета между тънки пръсти...

тръгна си вятъра,

въздъхват клоните –

още малко...

още малко...

Ъгъл

когато прозореца стане черен
и в стаята тъмнината се взриви
от искрата на твоето днешно присъствие,
тогава душата ми започва да се гърчи
простреляна от вятре на вълн със спомена...
бъди така добра да излезеш от мен
и за застанеш там – в ъгъла,
мястото на Немирните

Инструментална хроника „Каменна лудница“ – I

от прозореца ми се вижда Каменоломната,
ръбести правоъгълни камъни
натъпкани с ръбести парчета алчност
наречени хора,
няма врати,
има дупки с каменни прагове,

няма души,
има луди, които се радват на ъглите,
няма ги добрите улици,
има само неизхвърлени кофи за смет
натъпкани със съвест,
жените тук раждат
стискайки ъглите,
а някъде се мъчат да раждат
стискайки трева,
няма слаби,
защото всички, вместо ръце,
имаха чукове,
да му мислят камъните
и... лудите
в тази лудница
издялана само от ръбове...
от прозореца ми се вижда
човеколомната,
една потъваща катедрала

Инструментална хроника „Каменна лудница“ – II

той е всичко,
което не си,
той е укрытие от кучетата
на твоята съвест –
напръскани с болка следи – ничии,
той ограби твоите пътища,
за да тръгнат други по тях –
за никъде,
той влезе във храма ти,
домъкнал калта от улицата,
като просяк, но винаги сит,
той е като вятъра,
който облича със студ дъжда
и го забива във костите
на скитация мрак,
мрак, мрак...
мрак, като послание до лудия,

търсец убежище за своята сянка,
мрак, като стъпки застинали
във шепот зад рамо ти –
сладникавия смях
на жените от обратната страна на деня,
о, град палачо,
ти, който раздаваш каменни килии
за поединично умирање,
килии, които се заключват отвътре,
колко заключени врати,
колко гилотини
зад мръсни прагове,
като крепости,
като хоризонти,
град убиец,
любител на бавната смърт,
ти раздаде най-страшното оръжие –
онова грапаво острие на отчуждението,
наречено – Ключ,
средство за самотно умирање,
не... стига,
заудрайте с юмруци
по залостените порти,
покажете се зад решетките,
за да видите как лудите
погребват своите Ключове...

/след време/

тогава Земята стана на дупки
от отворени врати,
като зейнали пропасти
и хората сами се погребваха
препъвайки се в чуждите прагове,
и тогава...
тогава някой изрови онази Лудост,
която никога не беше заравяна...

Интервю с дявола

- Добре дошъл,
ето го ключа от твоята килия
за бавно умиране,
категория лукс:
с две резета,
тоалет с теракот,
кабел,
си ди,
пи си
и място на долния нар
с изглед към гробищата,
имаш съседи,
от ляво –
старата циганка,
която си изпива кафето
сама и до край,
от дясно –
момчето,
което си изпива бутилката
само и до край
– А наема?
– В замяна искам живота ти
– Вещи?
– Нищо, което да можеш да занесеш Там.
– Непоносимости?
– Влечуги с мимикрия.
– Контакти със другия пол?
– Нима има такъв!
– Вредни навици?
– Този живот.
– Честито! Ето го твоя номер в регистъра:
666!

ъглите са измислени,
за да се срещаме в тях
когато ни е страшно,
за да се притискаме,

когато света ни притиска
в стените от молитви направени,
там, във ъглите,
между молитвите –
полуизмислени,
полуживи,
полубогове...
ъглите са измислени,
за да ни разделят,
за да тръгне зад тях
всеки по пътя си –
полуизмислен,
полумъртъв,
полубог –
един разделен бог...

свят от ъгли,
място за молитва
на полубогове,
разбрали или не,
че ги разделя
Молитвата

Посвещение

пред прага на Храма – сухи листа,
тихо стъпки за Посвещение шепнат молитва,
непреклонно,
без глас,
без тамян,
без сълзи...

пред Храма сухи листа,
а вятъра към небето ги вдига

Невидими

за двата бели гълъба
не свършва приказката зимна,
защото още са Невидими

Безветрие

безветрие...

пред огледалото
на морето
мачтите
сплитат
бели
коси

Полъх

гръм...

шум от крила,
в очите сребърен прах,
една птица откупва си сянката –

полъх...

полет...

писък...

приземяване...

притичване...

притихване

Камбани

звън...

на малки късчета
взриви се камбанарията –
ято събудени гълъби

Ковачница

ковачницата стара
под снега заспа
и чука вече
не отмерва времето,
сега снежинките
са тихия часовник,
без ритъм...
без звук
бавно...
бавно
времето се спира
между Било е и Ще бъде

Уморени

да подковеш думите,
когато, като уморени коне,
спират се
облени във пот и във пяна,
малко,
много малко
преди да издъхнат

в последната надпревара
със времето,
преди да притихнат
като шепот по миглите
и преди,
много преди
да докарат
сълзите от извора

Там-триптих

от утринната роса
натежаха цветовете на глухарчето –
паяче грижливо ги привързва

*

залез,
изгряват
искрящи
игличките
на бора

*

съблича се глухарчето,
за да накърми вятъра
от лятото роден

под пухеното одеяло на мъглата,
цел ден земята си поспа,
само привечер Слънцето отгърна го,
видя, че пушеха комините
и тръгна си спокойно то

* * *

утро,
на върха мъглици
се събират,
за да си разкажат
сънищата,
преди да се
събуди слънцето

* * *

да надникне в очите
на слънцето искаше луната,
но тъкмо да го стори
и то...

* * *

не се постигнах в Тишината,
но се изпълних,
за да посъществувам
още миг

* * *

сънувах две Луни,
изгряваща една,
а друга във зенита,
събудих се,
сънувал бях Очи

* * *

ти, която идваш от Юг,
пееш песента
на чучулигата,
свила гнездо
в детелинената нива,
пиеш сутрин
от росата,
тръсваш главица
и се Извисяваш

* * *

огнен пламък
запали пръстите
на старото дърво,
без болка
падат
изпуснати
последните
листа

* * *

наранено желание,
белег от тръпка –
пъпка разлистена в скръб

* * *

небето му се иска да вали,

с колко малко думи
се събраха облаците,
а на сърцето,
за да се разплаче,
колко думи му са нужни...

* * *

като тетрадка съм аз,
от която някой постоянно взима
средния лист,
кога ли ще останат само кориците

* * *

утро,
Луната наднича жадно
през воала на мъглата,
няма ли да свършва тази сватба...

* * *

вечер,
като арфа реката снага е извила
и лодка самотна по вълните – струните
свири

* * *

есен –
на старата череша

малка тиква се е покатерила
през лятото,
а сега и свършва криеницата

* * *

утро –
съня и Слънцето
сключиха примирие –
и на две ме разделиха

* * *

заскърца пясъка,
един остров
хвърли котва
във залеза,
разплискани птици...

* * *

до вчера Луната билки събираше,
но тази нощ дълго се чуди,
деня беше помел и застлал
земята със бяло

* * *

дърво в сърцето на полето,
замръзващо, само,
сърцето в него

бавно,
бавно спира,
дори и вятъра
не може
пулса му
да преброи

* * *

на клоните
кръвта изтича
през листата –
треперещи сърца

* * *

избягаха листата от клетката
на есенните клони,
вятарът им даде ключа

* * *

водата през пясъка минава –
става чиста,
а чувството ни колко път ще изминава
през нас,
през друг,
през сънища и време
и То да стане чисто.

* * *

утро,
през мъглата гъста
бръква Слънцето,
нежни пръсти наранени –
розов прах

* * *

Сaпcun

този бряг е и мой,
защото пясъка тук говори
с гласа на моите стъпки,
този свят е и мой,
но преминавам през него
на пръсти

* * *

в коридора на болничната пейка –
забравени цветя,
някой е роден,
някой е умрял,
дошъл е той
или си е тръгнал...
без нищо

* * *

в шепите на старите стени

се е сгушил манастир,
меко мъхът попива
камбанения звън...

* * *

за цвета
пеперудата венча се,
на сватбен път,
само аромата му
със нея тръгна

Вечер

на брега
нощта
огньовете пали –
прозорци,
зад които
на деня
е сладък хляба

El Zocalo

нощта омагьоса ме
и в мрак ме превърна,
през него тръгнах на път
преди дошло да е утрото,
но зорница изгрее ли
отново във ден се превръщам,
във себе си...
на оня площад

Блус

едно глухарче
се оплита
в петолиннето
на паяжината –
вятъра композира
блус

Насищане

от сто желания наситен
кристализирам бавно в теб

Ухания

уханието
на топящ се сняг и лавандула
така обърка вятъра

*

уханието на цъфнали кестени
и запалена есенна шума
така обърка дъжда

Нощ

песента на прилепите
прониза
нестинарското хоро
на светулките

Стъпки

имаме един и същи сън,
сънуваме, че се събуждаме
на сън и в този сън сме птици,
политаме и знаем, че трябва да летим
и да кацнем преди да се събудим

Привечер

привечер
вълната
ме тегли
навътре...
като
ръката ти
към
Луната ти

Вълната люби на кълбо

„спокойното море е
огледало на девица,
крие срамежливите релефи
на плътските желания,
възбудени от срещналите се течения,
вълната люби свита на кълбо...
и само вятър –
опитен любовник скитащ –
ще развълнува хълбоците й,
които лепнат от сребърната слуз
на капеща луна“,
брегът е воайор,
нахранен с пяната,
останала за доказателство от похотта

* * *

като лодка без гребла
остана чувството надолу
да се рее,
леко,
нежно
по вълните,
тогава Птиците
от полет тежък,
спряха се на нея

* * *

дъно в нефритово зелено,
fiesta de la grande
в тишина

* * *

забравени тайни шепнат вълните,
намерени в стъпките по пясъка.

* * *

по мекия сняг днес
дъжда е стъпвал – стъпки към небето

* * *

четиридесет и осем мига,
това е границата
на бавното умирање,
48 удара на сърцето
в противоположната
на другия посока,
бавно,
бавно,
бавно то спира – препълнено,
последния удар няма посока,
той не е удар,
той е полет на пеперуда.

Молитва

в шепите ти
шепна молитва –
чуваш ли как
капе сърцето

Стъклопис

в храма
търся устните ти –
някъде сред
шарените светлини
на стъклописа

Подарък

подари ми се,
но няма къде да те сложа,
тогава в ръце ще те държа
и ще те шепна

Нося те

нося те
през пясъчната буря на сълзите,
нося те
през прибоя на разбитите очаквания,
нося те
през чистия възторг на капка утринна роса,
нося те
през себе си...
до другия бряг

Тишина

където свършва
спиралата на раковината притихвам,
за да чуя как Тишината се навива...

*

с нежни пръсти
по грапавините на дърветата,
тишина
мъглата композира

Затворен

между мен и небето
кристалната решетка
на замръзналите клони –
свободни са птиците

Октави

капки дъжд
по петолиннето
на паяжината –
октави от светлина

Утро

утро...
бърза
светлината
да изтече
в меките
длани
на листата

Поглед

долината се разлисти –
манастира се повдига на пръсти,

за да погледне в пазвата и

Близост

близост –
толкова,
колкото
да пресъхне
една сълза

След дъжда

дъжда окъпа пеперудите –
ни следа от монашески дрехи

Наранено

голите клони на дървото
одраскаха небето

изкрещя слънчев лъч

тогава птиците
долетяха и го
завиха с меки
пърхащи листа

Замръзнала

замръзна лодката ми,
дори вълните я отбягват

спрели надпреварата си
с Времето...

Пристан

заспах в морето ти –
сега сънувам пристан

Затишие

затишие преди буря –
морето ближе
утрешните си рани

Прилив

уморено да бие сметана,
морето провря пръсти
в пясъчната коса и...
притихна
приливо...
в
облото рамо
на една скала

Жътва

кърмачка жъне –
ухае на мляко
и окосено слънце

Вечер

лятна вечер –
натежават слънчогледите
и гърдите на кърмачките

Да

ръката ми бърза
да те рисува,
но сърцето
ревниво палитрата крие –
където спира дъха
нищо не може да бърза

Слънчогледов дзен

слънцето залязва –
слънчогледите се обръщат...
на изток

Песен

песента на шуреца
достигна морето
и...
полетя

Там

бряг съм аз,
където тишина
след тишина
Прелива...

Бряг

девствен бряг

без пристан

по равното му
меко дъно
дори и котвите
не се ловят

* * *

утро...
тихо
ромоли
потока,
а тази
нощ
отнесе
стария
със мъх
обръсл
мост

* * *

утро,
тихо
пропива
в
мъглата
звука
на
прибоя

* * *

нощ,
на заскрежени клони
гарваните
ризите дантелени събличат –
лунен прах

* * *

Нощ,
Луна,
снежинки
лунна
светлина
посяват
на земята
тихо...
тихо...
тихо...

* * *

заснежено поле –
вятъра
стъпва
във стъпките,
но посоката
си е негова

* * *

мътна е Луната,
тази нощ
вместо
светлина
от нея
сняг
ще изтече

* * *

студена нощ,
в тревата
замръзват
лъковете
на щурците

Луна

подари ми луна,
от толкова милване
тя стана голяма и твоя

* * *

птичи стъпки по пясъка
бягат от
При...иждащата река
при...иска ми се да се затичам след тях
при...учих се да летя над земята
при...тихнах
като
дете
на
при...ливите
загубило
своите
При...казки

* * *

дъжда счуши крилата
на сухите листа –
полъх на вятъра,
но само полъх

Vortex

върти се мъглата...
разплита усуканата
светлина

* * *

в праха попиват дъждовни капки –
шум на коприна между пръстите

* * *

паяжина изгаря
над топлия
есенен
пясък –
носят се
на вятъра
искрици
Светлина

* * *

колко е тънко небето
там където започват дърветата –
нетърпение

* * *

бързат сенките
от слънцето да скрият
сухите треви

* * *

притихна вятъра,
листата укротени
след танца
си поемат дъх

* * *

луната днес
без глас остана,
а тялото
вятъра и разпиля,
остана усмивката и само,
със устни стиснати –
така...

Тази нощ

тази нощ
земята
близна небето
небето близна
земята
и...
свършиха
заедно –
сняг
сняг
сняг

Нежност

пеперуди
се
любят
в
цвят
на
глухарче...

само
вятъра
знае

„Капчука“

бях в дъното на Делва,
там където изгревите не залязват,
горе е окото на небето
с движеща се огнена зеница
сред бялото дихание на облаците...
хоризонта се люлее
в „О“-то на Отвора и,
облизва го,
отваря път за пеперудите,
прашец по пръстите,
огледален Отпечатък –
черно-жълто
жълто-черно
и отново черно-жълто,
като ехо от разцветия,
попива то в зеленото
постлало утробата на чувствата,
примесено със малко болка,
за бързо кипване...
и стъпки боси
по ръба на „О“-то,

където орловите пера си слагат,
за да се разполетят,
да се разпръснат,
раззвучат
във бяло беззеничие –
око обърнато нагоре
от допира на ресниците с небето

Плетка

устните ти са като червена прежда
а говоренето ти като ромолене на вретено

изтъквам се за теб
а после се разплитам
в нишката на твоят искане

вдявам те през мен
със слюнка от любов прилепена

игленото ти ухо
пропуска само струя
от разпенен вятър,
а възелът е неродена мълния

възела така ме разгорява,
че облото на тази мълния попива във Очите ти

кълбовидна мълния –
разплитай я,
ще ти покаже пътя
в лабиринта,
аз чакам...
покажи ми прогорените си пръсти

нишката е тънка –
сребриста ципа,
тръгвам по твоето Желание...
навътре

внимавай
паякът-еквилибрист
сам своята нишка иска все да скъса,
но милостта не му е отредена

да,
тънка е коприната
на сокотока му

ще я скъса...
победа ли е
или наказание
мълчи Арахна,
ти кажи Атина

Secretum optimum /алхимическа прескрипция/

събирам думите,
накисвам ги във кръв,
разбърквам ги със меч,
суша ги във сърцето си
и после
така ги подарявам,
а ти
приемаш ги,
пречистваш ги
през огъня
на своето сърце,
разтваряш ги отново
във влажната утроба
бавно,
тихо,
в тъмното,
на половин луна,
а после
ги изпиваш
ведно със млякото
от пътя

на моята галактика

Празник на робите

в sensus allegoricus
на думите ти
потича бистротата
на недостигнатите
извори...
горе в планината

на потока
старото русло
е като новото
но мътнината е
на дъното

cogitiger la fortune
тръгни към изворите,
там е радостта
на роба
във времето на Сатурн

Сливане

в коридора на блока
влезе разгонена котка
във тъмното...
и така усука във плач тъмнината,
че тя се затича нагоре по стълбите
излезе на покрива
промуши луната
и бавно
се сля пак с тъмнината
разголена
на другата улица

Или

защо ме води отвикването
на тази среща във утрото,
пях като птица среднощна
на друга, която не вижда ме
а сега съм забравил мелодията
на нашата среща във утрото,
отвихнах от слънцето ли
или от това че няма „Дали“,
ако съм Или не съм,
запомнил съм жестовете на очите
и сега ще те
промуша
Или
промия със тях
със себе си
Или през себе си...
колко много „Или“
забравих че очите
не знаят „Или“

ТАДА в сезона на НАВА

една вълчица
ближе раната –
страха между плешките...

после ме обръща по гръб
и захваща артерията
в ляво...

но само я стиска
обезкръвява спомена
бавно...

и малко преди да спре

пулсирането
я пуска...

взривяват се днешни присъствия
в очите ми...
в очите и...
от една сингуларност

това е ТАДА на вълците
в сезона на птиците НАВА

Симетрии

небесата скитат,
а пътищата
набъбват
като нозете ни –
игра на дама
между
Земята
и
Небето,
захвърлили
камъчето
на Себе си,
в Себе си...
Спомен
за
Симетрии

Absinthe

с две зърна грозде
правиш абсент
за устните ми
в улея топъл
между гърдите си...

а стрък *Arthemisia absinthium*
нощта ще добави...

Затъмнение

видях Г и да се прегръщат,
тази палава щерка на Земята – Луната
след толкова тичане накрая
не можа да избяга от прегръдката на Слънцето,
най-огнената, точно в средата на деня,
тя беше се сгушила на лявото му рамо,
а то искреше по-силно от всякога,
„О-О-О“ – въздъхна майката Земя
и изпрати няколко пухени облаци
да покрият свенливо голотата на дъщеря и,
птиците гледаха това грандиозно представление
и пееха в хор – „няма две“... „няма две“... „няма две“...

О

търсиш си шарката
и цветното сънувано,
бодеш се,
вплиташ се
и се разплиташ,
разнищваш,
засукваш се,
променяш
цвета си на слънце,
изнищваш се в тъмното,
за да се вденеш
на светло,
усукваш се,
боли те,
че се разделяш,
че част от теб
остава от въвн

на тесния процеп,
мокриш се,
мокрят те
със слонка
любовна
и от презрение
слонка,
изсъхваш
наострена
и минаваш
точно...
в средата
на „О“

Кеншо

да те
желае
жена
това е бо...
жествен
жест

Тази сутрин

тази сутрин реката облече мъгла
и така за бреговете се скри,
че те с пясъчни пръсти да я попият затърсиха...
слънцето от изгрева
не посмя да се съблече
изгубило огледалото на очите й...
вятъра, понесъл няколко думи,
се спря между хълмовете
заслушан в многоточието на кълвачите...
тази сутрин като кучка
нощта в мене се спря
и...

реши бавно да ражда...
виждащи

* * *

зная, че пътя е само един, този на нашето Сърце, той няма посока, всеки
сегашен удар
на Сърцето е за всяка сегашна Стъпка, за да има посока трябва да има Стъпки,
които са
били и които ще бъдат, но няма такива, Вятъра е добър стопанин на стъпките,
вижте
колко е Бяло, толкова Бяло, само Сърцето се чува...

КРАЙ

© 2009 Бойко Бетов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11503>]